

Отже, виникає необхідність підготовки майбутніх вихователів дошкільних закладів освіти до педагогічної творчості.

Теоретичний аналіз робіт Н. Вишнякової, О. Дунаєвої, Н. Малій, Л. Романішина, Т. Сидорчук, М. Сметанського, Г. Тарасенко, І. Шахіної дозволив визначити, що формування педагогічної креативності відбувається завдяки реалізації низки умов.

Перш за все, необхідно забезпечувати вмотивованість вихователів дошкільних закладів освіти до творчої педагогічної діяльності. Це здійснюється шляхом психолого-педагогічної просвіти педагогів стосовно їх ролі у розвитку творчого потенціалу дітей. Слід зауважити, що грамотно організована методична робота у навчальному закладі — один із чинників, який впливає на розвиток творчості, оскільки вона виникає найчастіше тоді, коли педагог бачить суперечність між завданнями та результатами, між затраченими зусиллями та підсумками, тобто коли вихователь незадоволений досягнутим і змушений шукати ефективніших методів навчання та виховання. Одним із шляхів розвитку творчої особистості педагога є створення Школи творчого зростання молодих вихователів, метою якої є виховання компетентного, професійно підготовленого фахівця, який має глибокі знання, застосовує кращі надбання світової і національної педагогіки, нові інформаційні педагогічні технології, здатного до творчих, нестандартних рішень, готового до роботи в нових умовах.

Таким чином, узагальнення вищевикладеного дає підстави стверджувати, що творчий розвиток дітей дошкільного віку можливий лише за умови підготовки педагогів до вирішення даного завдання, а одним з найбільш актуальних питань залишається пошук ефективних методів і засобів розвитку креативності самого вихователя.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дружинин В. Н. Психология общих способностей / В. Н. Дружинин – СПб. : Издательство «Питер», 1999. – 368 с.
2. Здібності, творчість, обдарованість : теорія, методика, результати досліджень / За ред. В. О. Моляко, О. Л. Музики. – Житомир : Рута, 2006. – 320 с.
3. Кононко О. Дитяча креативність крізь призму Базової програми «Я у Світі» / О. Кононко // Дошкільне виховання. – 2008. – № 7. – С. 3-7.

Каміла Соснова,

студентка 2 курсу

факультету дошкільної, соціальної та спеціальної освіти

Наук. керівник: **Н. М. Анастасова**, старший викладач (БДПУ)

ОСОБЛИВОСТІ ТРУДОВОГО ВИХОВАННЯ ТА НАВЧАННЯ РОЗУМОВО ВІДСТАЛИХ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Актуальність. Проблеми порушення інтелектуального розвитку, зокрема, розумової відсталості, у сучасній науці аналізується у різних аспектах – методичному, психологічному, правовому, екологічному,

соціальному. Згідно з Законом України «Про освіту» трудове виховання дітей з розумовою відсталістю в даний час має особливо важливе значення в зв'язку з труднощами в підготовці учнів до практичної діяльності. Це довготривалий процес, у якому провідне місце відіграють батьки та рідні, спеціальні навчально-виховні заклади, центри соціально-побутової реабілітації тощо [3, с. 17]. У системі педагогічних заходів впливу на психіку аномальної дитини праця є одним з найважливіших засобів корекції вад розумового розвитку дітей. Статистика свідчить, що кількість дітей з порушеннями психофізичного розвитку в цілому світі зростає, що пояснюється різноманітними факторами, які спричиняють цей стан. А саме 80% внутрішньоутробних уражень плода: інфекційні захворювання (краснуха, важкий грип); алкоголізм, наркоманія, венеричні захворювання батьків; токсикоз; радіоактивні випромінювання; порушення обміну речовин; вживання сильнодіючих лікарських препаратів. Тому проблема трудового навчання та виховання дітей з розумовою відсталістю стає все гострішою і набуває державної значущості як проблема боротьби особистості за право народитися здоровою, вижити і скористатися умовами для всебічного розвитку [3, с.19].

Ступінь досліджуваності проблеми: У науково-організаторській діяльності, спрямованій на розвиток психолого-педагогічної та дефектологічної науки, на початку ХХ століття активну участь брали відомі вітчизняні вчені В.М. Бехтерев, П.П. Блонський, Л.С. Виготський, В.П. Кащенко. П.Ф. Каптерев, А.Ф. Лазурський, А.С. Макаренко, А.П. Нечаєв, В.Н. Сорока Росинський, С.Т. Шацький та ін. Вони були не тільки ініціаторами та організаторами проведення з'їздів і суспільно-педагогічного руху, а й творцями різних експериментальних майданчиків, наукових лабораторій, інститутів та академій, розробниками нових педагогічних ідей і теорій. Значний внесок у розвиток теоретичних основ трудового навчання та виховання зробили О.М. Граборов, Д.І. Азбукіна, П.І. Акименко, М.В. Чехов, Є.В. Гер'є [1, с. 9]. Вони відзначали, що могутнім помічником у розвитку самостійності, самодіяльності і самодисципліни розумово відсталі дитини є праця. Трудове навчання, крім соціальної спрямованості, стає важливою умовою розвитку особистості учнів. Проблемі навчання розумово відсталих школярів ручної та професійної праці присвячені багато досліджень радянських авторів (І. П. Акименко, Д. Н. Граборов, І. І. Данюшевський, Г. М. Дульнев, М. І. Кузьмицька, М. І. Рябцева, В. Н. Тарасова та ін.). Проблема виховання у розумово відсталих школярів навичок самостійної роботи розглядається в різній методичній літературі, стосовно завдань різних предметів М. Ф. Гнезділовим, Н. Ф. Кузьміною, А. А. Поставським, а також в окремих роботах, присвячених дидактичним питань навчання в допоміжній школі А. Н. Граборовою, Г. Н. Дульневою [1, с. 10].

Мета. теоретично обґрунтувати засоби трудового програмування, виховання, навчання та з'ясувати вплив корекційних методик на розумово відсталіх дітей з значною проблемою.

Методи дослідження: методи теоретичного аналізу (порівняльний, ретроспективно-перспективний); методи обсервації (пряме, непряме, включене спостереження); педагогічний (організаційний)

експеримент, вивчення і узагальнення педагогічного досвіду; вивчення навчально–методичних документів.

Сутність дослідження: Завдяки аналізу практики у допоміжних школах та літературних джерел, ми бачимо, що цілеспрямованому формуванню умінь користуватися різними видами наочності на заняттях не приділяється належної уваги. Невміння молодших школярів із вадами інтелектуального розвитку планувати, організовувати, контролювати й оцінювати трудову діяльність значно ускладнює формування в них умінь керуватися різними видами наочності у практичній діяльності. Таким чином, в процесі виконання трудових завдань одного і того ж типу ці учні часто припускаються помилок, не можуть актуалізувати наявні знання і перенести їх у нові, навіть близькі умови виготовлення виробу. Під час самостійного планування діяльності вони часто пропускають окремі етапи, що призводить до спотворення виробу. Учні краще виконували завдання невербального характеру, які не передбачали словесного звіту. Відсутність контролю як у процесі виконання завдання, так і при отриманні підсумкового результату викликало помилкові дії школярів. Після вказівки вчителя щодо допущених помилок вони виправляли їх за умови, якщо знаходилися на попередньому етапі виконання трудового завдання. Для того, щоб покращити навички трудового виховання, ми пропонуємо дотримуватися наступних рекомендацій: а саме: програму, яка спрямована на формування в учнів умінь і навичок роботи з різними матеріалами та інструментами в процесі ручної праці. Наприклад: дії з предметами різного кольору, форми, величини (Пальчикові ігри та вправи. Розвиток ручної умілості); робота з мозаїкою (Викладання «чергування рядів» з деталей двох кольорів, Викладання «чергування рядів» з деталей трьох кольорів); ліплення (Пластилін, властивості пластиліну. Основні прийоми ліплення).

Висновки. Отже, вищезазначене дає підстави для розгляду трудового навчання розумово відсталих школярів на основі наявних теоретичних положень та досвіду роботи спеціальних шкіл з метою обґрунтування засобів трудового виховання і навчання, та з'ясування впливу корекційних методик на розумово відсталіх дітей. Через те, що проблема трудового навчання і виховання дітей з розумовою відсталістю стає все гострішою, саме через це потрібно якнайшвидше розробити нові методики трудового навчання розумово відсталіх школярів або удосконалити зміст трудового виховання у спеціальних шкільних закладах для дітей із розумовою відсталістю. Що в подальшому допоможе школярам активніше адаптуватися та соціалізуватися у соціум.

ЛІТЕРАТУРА

1. Дульне Г. М. Основы трудового обучения во вспомогательной школе / Г. М. Дульне. – М.: Педагогика. – 1980. – 96 с.
2. Еременко И. Г. Олигофренопедагогика / И. Г. Еременко. – К. : Вис. школа. – 1985. – 380 с.
3. Синьов В. М. Розумова відсталість як педагогічна проблема / В. М. Синьов. – К. : 2007. – 94 с.